

24 Ιουνίου 2015

Τ' Αϊ-Γιαννιού

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

- Ρίξε κι άλλα ξύλα στη φωτιά, Κώτσο! Να γίνει ψηλή να ξεπεράσουμε τη φωτιά του πάνω μαχαλά!
- Φέρε πουρνάρια, κάνουν πιο καλή φλόγα!
- Τα φέρνουν ο Μήτσος κι ο Γιώργης. Εσύ φρόντισε τη φωτιά, μη μας ξεφύγει και μη νοιάζεσαι!

Παραμονή τ' Αϊ-Γιαννιού απόψε. Μόλις τέλειωσε ο εσπερινός στο ξωκλήσι του χωριού μας. Μ' όλη του την ψυχή έψαλε ο μπαρμπα-Γιάννης, ο ψάλτης μας, κι ας είναι πια ογδοντάρης. Ήθελε να τιμήσει τον Άγιό του. Διαβάστηκαν οι άρτοι. « Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού».

βήμα, όπως κάνει σε κάθε γιορτή, τους μιλάει για τη

θαυμαστό γεγονός, γιατί οι γονείς του ήταν ηλικιωμένοι, είχαν περάσει πια την ηλικία της τεκνογονίας. Ήταν άνθρωποι πιστοί στον Θεό, αλλά είχαν και τον καημό της ατεκνίας. Ο πατέρας του, ο Ζαχαρίας, ήταν ιερέας. Κάποια μέρα την ώρα που πρόσφερε θυμίαμα στον Ναό του Σολομώντα, τον μεγάλο ναό των Εβραίων, είδε μέσα στο θυσιαστήριο άγγελο Κυρίου, ο οποίος του ανήγγειλε ότι θα αποκτούσε γιο. Μάλιστα του φανέρωσε και ποιο όνομα θα έπρεπε να του δώσει: «*Ιωάννης*» που θα πει «*Δώρο του Θεού*»! Ο Ζαχαρίας σκίρτησε από χαρά, αλλά δυσπιστούσε. Πώς να το χωρέσει στο μυαλό του αυτό που άκουγε! Η γυναίκα του, η Ελισάβετ, ήταν ηλικιωμένη και στείρα! Ήταν αδύνατο να κυφορήσει.

Μα όπου θέλει ο Θεός νικιέται η τάξη της φύσης! Αυτό το ξέρει καλά ο άγγελος, ο οποίος του απαντά πως το παιδί θα γεννηθεί γιατί έτσι είναι το θέλημα του Θεού, αυτός όμως, ο Ζαχαρίας, θα μείνει άλαλος μέχρι ν' ακούσει τ' όνομά του! Αυτό θα είναι η απόδειξη πως το μήνυμα του Θεού είναι αληθινό, αλλά και μια μικρή τιμωρία για την απιστία του Ζαχαρία. Από εκείνη τη στιγμή ο Ζαχαρίας χάνει τη λαλιά του. Βγαίνει στον μεγάλο περίβολο του Ναού, όπου ο λαός του Θεού προσμένει την ευλογία του Θυσιαστήριου. Με νεύματα τους δίνει να καταλάβουν πως ηρώνη τη διακονία του στον Ναό. Αργότερα πληροφορείται από την

Πράγματι, εννιά μήνες αργότερα

η Ελισάβετ θα γεννήσει ένα αγόρι. Στις οκτώ ημέρες μετά τη γέννησή του

μαζεύονται στο σπίτι του Ζαχαρία και της Ελισάβετ όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι. Θα γίνει η περιτομή του παιδιού και θα του δοθεί το όνομά του. «Ζαχαρίας», έτσι είναι το έθιμο· να πάρει το πρωτότοκο αγόρι το όνομα του πατέρα του. Μα ο Ζαχαρίας ζητά ένα πινακίδιο και γράφει επάνω το όνομα που του είχε μηνύσει ο άγγελος του Θεού πριν από εννιά μήνες. «Ιωάννης»! Αμέσως λύνεται η γλώσσα του. Αρχίζει να υμνεί και να δοξολογεί τα μεγαλεία του Θεού και να τον ευχαριστεί που καταδέχτηκε να λύσει την ατεκνία του.

Αυτή είναι η Γέννηση του Προδρόμου, χωριανοί μου. Γεννήθηκε έξι μήνες πριν από τη Γέννηση του Χριστού μας κι όλη του η ζωή ήταν άσκηση και κήρυγμα και προετοιμασία για τον ερχομό του Μεσσία. Αυτός άνοιξε τον δρόμο Του Χριστού. Αυτός μας καλεί συνεχώς σε μετάνοια. Αυτός μας δείχνει, μας φανερώνει τον Μεσσία. Ας ακούσουμε το κήρυγμά του. Ας προετοιμαζόμαστε για τη Βασιλεία του Θεού με νηστεία, με προσευχή, με μετάνοια! Και του χρόνου, χωριανοί μου! Να έχουμε την ευλογία και τις πρεσβείες του Αγίου μας! Να είστε ευλογημένοι!».

Όλοι οι χωριανοί ευλογημένοι από τον παππούλη τους, χαρούμενοι, χορτασμένοι στην ψυχή βγαίνουν στο προαύλιο κι αρχίζουν τα κεράσματα και τις ευχές. Οι γεροντότεροι κάθονται στα πεζούλια του αυλόγυρου και συζητούν. Η φασολάδα έχει κιόλας βράσει στα καζάνια λίγο πιο κάτω. Ψωμί μοσχοβολιστό, ζυμωτό, και κρασί απ' τ' αμπέλια τους φτιαγμένο, δικό τους, πρώτο πράμα!

Σούβλες δε στήνουν. Τους έχει πει ο παπα-Δημήτρης πως ο Άγιος Ιωάννης ήταν νηστευτής. Δε θέλει κοψίδια. Θέλει να νηστέψουν κι αυτοί και να κοινωνήσουν αύριο στη Λειτουργία του. Τον ακούν τον παπα-Δημήτρη ό,τι τους πει. Τον αγαπούν και τον τιμούν, γιατί αυτός εκεί μπροστά στην Άγια Τράπεζα δέεται γι' αυτούς.

Θα κεραστούν λοιπόν όλοι τα νηστίσιμα, θα ευχηθούν στους νέους να προκόψουν, στις νιες να καλοπαντρευτούν, στους παλιούς να 'χουν καλά γεράματα, στον Πρόεδρο να δουλέψει καλά για το χωριό τους.

Κι ύστερα θα κρατήσουν γι' άλλη μια φορά το έθιμο της φωτιάς. Οι δυο μαχαλάδες στήνουν τις φωτιές τους. Τα μεγάλα αγόρια έχουν φέρει κλαδιά και πουρνάρια απ' τα γύρω υψώματα. Μόλις δοθεί το σύνθημα, αφού τελειώσουν τα κεράσματα και οι ευχές, ανάβουν τις φωτιές και συναγωνίζονται ποιανής η φλόγα θα φτάσει πιο ψηλά. Βάζουν κριτή τον δάσκαλο γιατί δεν είναι από τα μέρη τους. Είναι ξένος και δεν θα πάρει το μέρος κανενός. Κι όταν λίγο πέσει η φλόγα, συμμαζεύουν τη φωτιά κι αρχίζουν να πηδούν από πάνω. Πρώτα κάποιοι θαρραλέοι κι ευκίνητοι. Ύστερα παίρνουν θάρρος κι οι πιο διστακτικοί. Παίρνουν φόρα και πηδούν ψηλά, συμμαζεύοντας τα ρούχα τους να μην αρπάξουν. Νιάτα φλογερά, δυνατά, άφοβα συνεπαίρνουν όλο το χωριό σε ζητωκραυγές, σε πανηγυρισμούς. Κι οι κοπελιές βρίσκουν την ευκαιρία να πλησιάσουν λίγο τον καλό τους, να του ρίξουν μια ματιά με νόημα κι αγάπη!

Κι όταν πέσει η φωτιά, περασμένες δέκα, θα φύγουν για τα σπίτια τους οι χωριανοί, χορτάτοι από ευλογίες, από ευχές, από χαρά, απ' την αγάπη και το δέσιμο που 'χουν μεταξύ τους. Αύριο πρωί-πρωί με τις καλές τους φορεσιές θα 'ρθουν στη Λειτουργία. Όλοι! Γιατί εδώ είναι το σπίτι τους, εδώ είναι η οικογένειά τους. Εδώ θα συναντήσουν τον Πατέρα τους και θα νιώσουν αδέρφια! Θα βιώσουν για άλλη μια φορά αυτήν την παρήγορη αίσθηση πως ανήκουν σ' ένα σύνολο κοινωνίας και αγάπης και θα πάρουν δύναμη για να συνεχίσουν τη δύσκολη καθημερινότητά τους.

Σταυρούλα Κουμενίδου